

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 12 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 13 de abril de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—No li fas una almoina?
—No, filleta, que no fos com aquell pobre de l'altre dia, que després de donar-li dos cèntims va resultar que era en Lon Chaney.

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
provincia, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en
segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En que viu al carrer
de núm., de provincia
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se
en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

ELS FUTURS ASOS

Els futurs asos del cinema són les persones que gaudeixen d'una popularitat aconseguida amb el que sigui. Les reines de la bellesa, els boxadors, les campiones de natació, etc., amb tot i que cada vegada que apareixen a la pantalla promouen explosions, i no precisament d'entusiasme, segueixen captivant els empresaris. Això només té dues explicacions. La primera, és que els empresaris són la gent més obtusa d'aquest món, i la segona, ens la reservem.

L'empresari, quan sent a parlar amb certa insistència d'una persona, tot seguit somnia amb contractar-la. Li és indiferent que sigui fotogènica o geperuda, mentre el seu nom aparegui dia sí i dia també a les pàgines dels diaris. Enlluernat amb la popularitat d'un boxador, no repara en què l'admiració que li professa el poble és per les victòries aconseguides damunt el *ring*, però que si apareix fet un estaquirot a la pantalla, la popularitat no li valdrà de res i el rebombori que s'armarà farà trontollar els gratacels. L'empresari vol un home popular, encara que sigui el degà dels inventors de les pastilles per a la tos, amb una barba de tres pisos. Després d'un crim sensacional, l'empresari seria capaç de demanar l'indult de l'assassí per tal d'explotar-ne la seva impopularitat.

I aquesta tossuderia és més lamentable quan hom veu els resultats d'aquestes incorporacions. Després d'haver vist en Johnson, en Dempsey, miss Ederlee, en Carpentier, miss Xicago i fins en Zamora, tivats com un rave i amb la cara enfarinada, no sabent què fer davant l'objectiu, hom no comprèn com encara no s'ha deixat córrer l'afany d'explotar la popularitat conquerida en altres rams.

En Zamora és el millor porter del món, però el dia que va apareixer de protagonista en una pel·lícula, amb un xic més han d'intervenir els bombers.

En Dempsey ha estat el campió del món de boxa més popular, però el dia que va destapar-se interpretant un *rol* d'importància, va anar de poc com el local no resta convertit en runes.

Cadascú al seu ofici i que no s'emboliqui. O, si no, que ho digui el tenor Vendrell, que el dia que va estrenar un sàinet de municipals i verduleres al «Romea», va

perdre la veu del disgust i mai no ha fet res més de bo.

Les «reines de la bellesa» són molt gentils i esculturals i com a element decoratiu no tenen preu. Fins poden permetre's el luxe de sortir en els «Noticiaris» muntades en un carro de petxines arrossegat per quatre bous, rebent les aclamacions de la multitud. Però com que són buides de dintre, no és prudent permetre'ls certes expansions, que acaben, invariablement, en bronca.

Si nosaltres fóssim artistes de la pantalla, ens venjaríem terriblement. Tot seguit inventariem les pastilles «Fairbanks» per a la tos, reptariem en Dempsey a tants *rounds* com volgués, cantariem el «Relicario» fins que la Raquel Meller hagués de plegar, faríem la travessia del Canal de la Mànega tantes vegades com calgués, prendríem part en tots els concursos de bellesa i jugaríem de porters fins que en Zamora ens demanés clemència.

Veuríem si així les campiones de sargir mitjons i els domadors de peixos en conserva eren presa del pànic i, per evitar la contra-ofensiva, no sentien les ànsies d'emular la Bertini i seguien dedicant-se a l'especialitat llur, per honra i glòria del seu gremi.

Si els actors del cinema no fan una mútua defensa, en evitació de què els envaeixin els camp, estan perduts ells i el cinema, i, de retruc, rebrem nosaltres, que per un gest d'en Charlot donaríem la meitat de la nostra fortuna (*).

BIROSTA

(*) La meitat de la nostra fortuna no és incalculable, però poc se n'hi falta.

quelin

—Tan menut, surts a les pel·lícules?

—Es que quan em fotografien, posen un vidre d'augment davant de l'objectiu.

PER LES TERRES DEL «FILM»

Joan Crawford, nova «estrella»!

BROADWAY!

Què és el Broadway?

Si no fos que faríem riure als nostres llegidors, diríem que és una mena de Parí, però amb tan poca «mena», que precisa una gran dosi de força de voluntat per empassar-se la comparança...

El lloc d'esbarjo que tenen totes les grans urbs, és a Nova York una avinguda senzillament fantàstica. Quasi podríem dir que és la màxima atracció de la ciutat de nit. El «truc» de l'èxit de la primera ciutat del món.

Així com els parisencs et mostren Montmartre, bo i fent-te l'ullet, com si veiessis una cosa privada i *non sancta*, on s'hi va d'amagatotis, el Broadway, essent el mateix en el fons, és més franc i, per tant, més simpàtic, perquè allí no hi triomfa la bohèmia de guarda-roba, sinó el dòlar, amo i senyor, que no admet classes ni mitges tintes. Qui té dòlars s'imposa, i el demés són trons. Res de romanticisme empipador!

Doncs bé: aquest Broadway enlluernador va ésser el motiu de què, per allà l'any 1922, una noia, tan jove com bonica, deixés Sant Antoni de Texas amb

la pretensió de què la contractessin com a primera ballarina d'alguna de les revistes que es representaven a l'«Empire», al «Rialto» o al «Capitol». Aquesta noia decidida es deia Lucille Lesueur.

Després de la peregrinació de fórmula la nostra coneguda va trobar feina en un teatre de tercera categoria, i encara estaria ensenyant les cames al públic si no hagués tingut la sort de què n'Harry Kapf, un «home de cinema», en veure-la treballar, decidís incorporar-la a la companyia de la qual era director.

I ben aviat la Lucille Lesueur va encarinyar-se amb aquest nou gènere de vida, i després de filmar la seva primera pel·lícula, *Pretty Ladies*, ja va aparèixer en els repartiments amb el nom de Joan Crawford.

No ha estat, doncs, de les que s'ha obert tot seguit camí vers el nom i la fortuna. La carrera de la Crawford està plena d'alts i baixos i fins ara havia estat considerada com una artista força mediocre, però darrerament ha encertat unes quantes interpretacions, com són *Rose-Marie*, amb en James Murray, *La ruta de Singapur*, amb en Ramon Novarre, i *Filibusteros moderns*, amb en John Gilbert, que l'han feta sortir de la gran massa d'artistes que secunden els asos cinematogràfics en les seves interpretacions.

EL TRIOMF DEFINITIU

L'ex-ballarina del Broadway, l'ex-flapper de films de broma, ja és «estrella» de primera magnitud. Noves d'Hollywood ens diuen que la representació de *Verges modernes*, en la qual és secundada per Anita Page, Dorothy Sebastian i Nils Asther, ha constituït un èxit clamorós i que la Joan Crawford ha estat proclamada *star*, pel seu gran treball en l'esmentada pel·lícula.

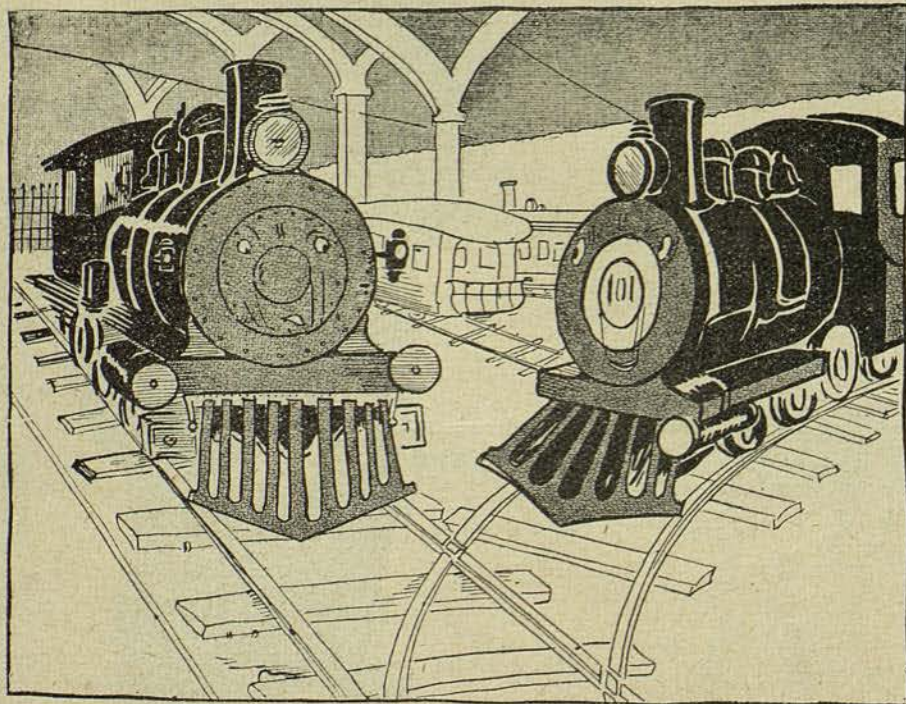
Nosaltres, que coneixíem la Joan Crawford més per les exhibicions que tant ha prodigat del seu cos perfecte, que li ha valgut el sobrenom de «Venus americana», car les seves mides poc difereixen de les de la Venus clàssica, i pels sorollosos amors amb el fill d'en Fairbanks, ens alegrem sincerament de què una artista veritablement bella triomfi també pel seu talent, coses que fins avui dia semblaven incompatibles.

Si la Joan Crawford arriba on els crítics americans pronostiquen, la casa que la pugui contractar tindrà un filó d'or, perquè poques vegades s'haurà trobat una artista que treballi impecablement, a l'ensens que la seva sola presència a la pantalla, per l'atracció de la seva bellesa, ja té l'èxit assegurat.

Amb el pas que va la Joan Crawford, la Brigitte Helm, considerada com l'artista més bella d'Europa i potser la millor artista, aviat tindrà una competidora. Ambdues han triomfat primer com a dones de bellesa extraordinària. Després s'han imposat pel seu art únic i exquisit.

Esperem, doncs, que els empresaris de Barcelona es compadeixin de nosaltres i ens posin al nivell del reste del món cinematogràfic deixant-nos veure *Verges modernes*, de la «Metro-Goldwyn-Mayer» amb Joan Crawford, i *El escàndalo de Baden-Baden*, de la «Ufa», amb Brigitte Helm, i llavors podrem parlar encara amb més coneixement de causa.

J. PÈL I KOIA

ENTRE MAQUINES

- Com us trobeu?
 —Una mica aixafada.
 —Doncs preveniu-vos, perquè estan preparant una gran producció, i vos i jo haurem de tenir una altra topada.

De «res» vacuna

En Tom Tyler és un *vaquero* que potser no ens engresqui massa com a artista, però el que és com a element decoratiu el trobem insubstituïble.

En totes les seves aparicions a escena se'l veu sempre afaitat i pentinat amb tota pulcritud; i, indefectiblement, quan arriba el moment d'acostar-se a la protagonista per fer la consabuda escena final, en Tom Tyler se n'hi va amb un guant sota l'aixel·la, mentre amb la mà dreta es calça l'altre, amb el mateix posat que si anés a pujar a l'auto per anar al «Liceu» a veure *Manon*.

Després, aquell decantar-se al peu de la porta, és també definitiu. Els braços creuats, la mirada perduda al lluny com si cerqués una il·lusió, alguna donzella que, com el príncep rubendariés de la cavatina, li vingui a encendre els llavis amb un petó d'amor.

De cop veu al «dolent» i clava un brinco. L'esguarda fixament, amb les mans sobre les cuixes i el cos quelcom en flexió, en aquella posició que tant pot servir per estar els múscles en disposició de donar el màxim de rendiment, com per fer alguna cosa, no per més necessària menys lletja.

El «traïdor» fa un moviment. Tracta d'ajudar-se amb la pistola. Però Tom

Tyler no li dona temps a aferrar-la; d'un salt elegant i d'una plasticitat extrema, se li tira damunt. Roden els dos breus moments, tornen a aixecar-se, i llavors el cavaller cavallista d'un directe ràpid i contundent li desfà la sínfisi mentoniana.

I mentre el mala-entranya resta inanimat a terra, Tom Tyler s'ajusta els guants, es posa el barret amb gest que té un cert regust «mosqueteril» i somriu, somriu com si estés oint el devassall d'entusiasme que la seva gesta està produint entre la canalla...

«Vivales», al seu costat, remena la cua...

EL TRINXERAIRE POETA

Com es descobreix una «estrella» (ESTUDIS ASTRONO - CINEMATOGRAFICS)

El descobriment d'una «estrella» cinematogràfica és quelcom semblant a la treballa d'un astre en el firmament de la Natura.

Una de les úniques diferències en son descobriment és que l'«estrella natural» és descoberta per un senyor més o menys maniàtic que es diu astrònom i que es passa les nits en blanc mirant el cel com un vulgar poeta, i, en canvi, el que descobreix l'«estrella» cinematogràfica és un senyor maniàtic del tot que vesteix estrafolari i que es fa dir director o *meteur* i que amb l'excusa de descobrir nous valors cinematogràfics, fa cap a tots els cabarets i llocs d'esbarjo més o menys morals (salvo honroses excepcions; per exemple, aquell que espera el moment en què un *sandwich* és devorat amb més elegància per contractar el *gourmant* autor de l'*hincamiento de diente elegante*).

La treballa d'una «estrella» de cinema deu ésser feta en un cabaret o en un barri dels suburbis de qualsevol ciutat europea, no perquè aquests llocs siguin incovadores d'artistes, sinó perquè la propaganda que acompanya adjunto l'adquisició del nou valor, pugui tenir un cert caire de romanticisme i el director autor del descobriment guanyi als ulls del públic carrinçó fama d'altruista. Les cròniques que publiquen els rotatius cinematogràfics (a tant per ratlla) sobre el descobriment d'una nova *star*, podrien resumir-se en la que segueix:

«En el elenco artístic de la «Mahala Pate Films» ha ingresado una nueva estrella, descubierta por el director de dicha entidad Von O'Mhe.

»Paseaba Von O'Mhe por los suburbios de París buscando un marco apropiado para la nueva película en proyecto titulada *Nhoi de Thona en el Sahara*, cinta de ambiente y costumbres anglo-sajonas, cuando unos lloros femeninos que partían de una casa de pobre aspecto le hicieron levantar la insigne testuz, miró la casa y sin pensarlo más subió los escalones de diez en diez (ens havíem oblidat de dir que la protagonista d'aquestes cròniques té l'obligació de viure en una

desmantelada buhardilla), llegó ante la puerta, llamó con insistencia y salió a abrir una linda muchacha anegada en llanto. Preguntóle Von O'Mhe la causa de sus lloros y le contestó que lloraba porque un horrible conflicto de familia tenía lugar en su casa; se trataba nada menos de que no podían pasar a la nodriza de su abuelo la pensión asignada en su jubileo; además, el padre del cuñado de la portera no tenía ni para fumar *tabac du réel* (vulgus, «metralla»). Enternecido, Von O'Mhe dió una tarjeta suya a la buena muchacha, diciéndole que a la mañana siguiente se presentase a los Estudios, donde probarían su fogenia.

»Llevadas a cabo las pruebas, resulta la futura estrella extraordinariamente fotogénica y de dotes artísticas excepcionales. El director le ha señalado un sueldo de 8,000 dólares por semana, además de unos vales que dan derecho a la percepción de medio kilo de arroz bomba y un pan de Valls.

»Por sus amistades está siendo felicítadísimo el gran Von O'Mhe.»

La qual cosa, vista en la realitat, canvia una miqueta, ja que l'«estrella» co-

mença per ésser filla del rei de la mandonguilla i no necessita per res el sou, sinó que encara paga per poder sortir en una pel·lícula, a més de què el seu avi va ésser criat amb biberon; per tant, la dida no podia existir, i el cunyat de la portera tenia a son pare accionista de la Tabacalera; així és que tampoc no podia faltar-li tabac.

Així, doncs, quan llegirem en un rotatiu cinematogràfic el fantàstic contracte d'una nova «estrella», sabrem a què atendre'ns.

ROMUALOF

A la Dolors Costello

Diosa lánguida y delgada,
que presides, como un hada,
mi sala del gramofón,
a la nada se redujo
hace ya tiempo, a tu influjo,
toda mi circunspección.

Cuando te vi en la pantalla
altiva como una galla (1)
con Barrymore, en *Don Juan*,
te proclamé la doncella
más seductora y más bella
de las hijas de Satán.

Y, luego, lancé un berrido
al saber que tu marido
era el gran «castigador»,
y con mi mano imprudente
agarré, fiero, un tridente
y me lo clavé en el cor.

EL TRINXERAIRE POETA

(1) Femení de «gall». I perdonin l'animalada.

Als nostres lectors

Per una d'aquelles manifestacions d'inconsciència tan freqüents en les criatures, que de vegades són la causa de les més grans catàstrofes, aquesta setmana ens veiem privats de publicar la doble pàgina i la historieta de costum.

El deliciós vailet que portava els originals a casa el gravador, va tenir la delicadesa de perdre'ls. L'angelet de Déu ens ha rebotat!

Com que matar una criatura sempre ha estat un crim repugnant, ens limitem a felicitar a la senyora que va posar-lo al món, pel gran servei que va prestar a la humanitat.

Preguem als lectors que ens perdonin, prometent-los que la setmana vinent farem la pau.

Facècies cinematogràfiques

LA MODESTIA DE RONALD COLMAN :: ::

Entre els artistes de cinema en Colman gaudeix d'una fama de modest tan exagerada que més d'una volta els envejosos se n'han aprofitat per a inventar qualsevol anècdota absurda i mal intencionada.

I és que allò de que en Colman, un cop acabat el seu treball a l'estudi cinematogràfic, en tingui prou llegint una revista esportiva o escoltant un concert de gramola per a distreure's, a la majoria d'«estrelles» (paueros per excel·lència) els xeringa horrorosament i els hi fa exclamar frases de menyspreu com aquestes:

—Es un infeliç! Un home tan popular com ell i ni tan sols adquirir un luxós «80 H. P.» per a lluir el seu bigotet! No arribarà mai en lloc sense automòbil!

Val a dir que en Ronald és dels pocs artistes de cinema que li agrada passar desapercebut dels seus múltiples admiradors i a tal fi adquireix gorres vulgars (a voltes d'un gust inconfessable) i pel carrer llueix uns trajos dignes d'un oficinista que fan una gràcia terrible als porters dels estudis cinematogràfics.

A propòsit d'aquesta extraordinària modestia no fa gaires dies succeí a en Ronald un cas molt original.

Conegué, tot prenent un te a la terrassa d'un «bar» americà a una senyoreta rossa com un fil d'or, deliciosament

simpàtica, i a partir d'aquell moment totes llurs estones vagaroses les dedicà a escriure cartes redactades en termes dolços i ensucrats, d'aquelles que invariablement acaben amb aquesta frase: vostre fins a la mort... Fulano de Tal.

Per la seva banda, la senyoreta May (així s'anomenava l'enamorada del popular artista cinematogràfic) anava corresponent a les atencions i cartetes d'en Gretman (1) amb mostres de simpatia i amb frases més dolces i encaramelades que les del seu enamorat.

Un dia en Ronald Colman fou invitat a sopar a casa de la Mary, car, aquell dia complia els vint-i-tres anys. El sopar transcorregué a les mil meravelles i tot seguit una orquestrina de negres llogada *ad hoc* interpretà un esbojarrat programa de ballables.

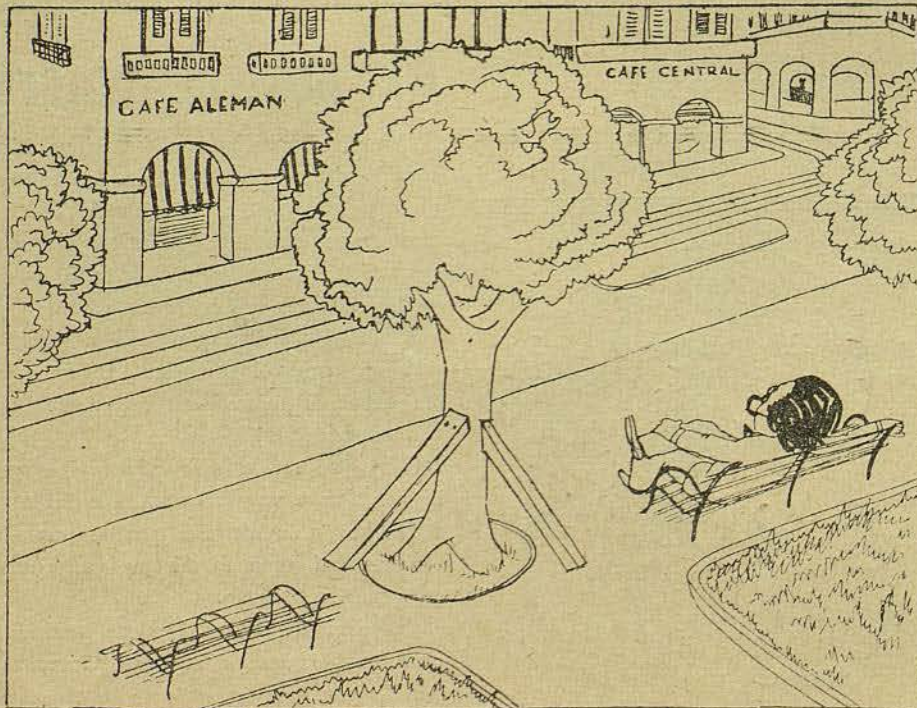
En acabar-se un xarleston atapeït de gemecs, rialles i crits d'engrescament, en Colman va creure que havia arribat el moment oportú i pregà a la Mary que volgués acompanyar-lo a la terrassa per a contemplar la lluna, que aquella nit era esplèndida (2).

Però en realitat, el que desitjava en Colman era engegar-li una declaració d'aquelles tan cursis i romàntiques:

(1) Degut a la seva modestia en Colman festejava baix el nom d'un amic seu.

(2) Ell ho va dir així; però en realitat, era una lluna miserable, esquifida.

DAVANT EL DECORAT PER A LA FILMACIO D'UNA PELLICULA ALEMANYA

—Es estrany! Fa dues hores que espero que obrin, i encara no he vist a ningú. Avui no podré prendre cafè.

—Senyoreta, el meu cor, en aquests moments, batega més...

La Mary li posà el seu ditet rosat de manicura als llavis tot interrogant-lo amb aquestes paraules:

—Ho sento moltíssim, jove; però, de moment, només m'interessaria una proposició de casament en cas que me la dirigís un prestigiós artista de la pantalla. Un caprici si vostè vol, una vanitat; però no hi puc fer més...

En Colman no volgué explicar-se i es disposà a ballar novament, amb una aruga de desengany dibuixada en el front.

De totes maneres i després del que ell titula el «cas Mary», sembla que s'ha convençut que la modestia a voltes també xeringa i ja ha demanat preu d'un esplèndid automòbil per a lluir el seu bigotet característic per les avingudes més luxoses.

MAC HASSUM RONDA

Noves parisenques

La multitud acaba de passar. *La multitud* és l'extraordinària producció que aquí coneixem amb el títol de *Y el mundo marcha...* No ens estranya llegir els elogis que la crítica francesa en fa, car és un dels pocs puntals que avui té la cinematografia. Charlot, primer puntal; *Y el mundo marcha...*, altre puntal. I prou! Sembla estrany, però és així. Es clar que no són molts puntals per una baluerna tan monstruosa...

Solitud ha coincidit amb *La multitud* en les pantalles parisenques. No sabem si aquesta producció ha passat per casa nostra. Els traductors amb això dels títols hi fan jocs malabars. Diu que *Solitud* és de qualitat comparable a *La multitud* i amb moltes afinitats amagades. Això ens fa creure que encara no hi hem fet coneixença. El crític li adreça molts requiebros; film excellent, de vanguardia, emocionant, realitzat per un director de gran talent... Sols de pensar que pot comparar-se a *Y el mundo marcha...* ja ens creiem tots els ditirambes.

La simfonia patètica deu semblar una funció de putxinellis. En Carpentier és el protagonista i surt en la seva vila de Cannes. En Carpentier plora i escriu un diari íntim que diu que és un monument literari. Mireu a quin punt arriben aquestes produccions franceses, que, malgrat el xovinisme dels clients, les empreses

—Mary, vol ésser la meua muller?
—En quina pel·lícula?

disfressen tant com poden la reclam, a fi de no deixar entreveure que són fetes a França.

El roig i el negre és un film francès, també, però passable, mal sigui per la influència de Stendhal, autor de la novel·la que ha servit de bíberon per a fer créixer la cinta en qüestió. Actors russos, suecs i polonesos. Francesos, hi ha només els figurants i els utensilis.

El diner (es veu que els francesos ara estan pels títols concisos). L'actor Alcover es veu que té prou bíceps per aguantar tota aquesta producció, que, com a francesa, deu fer el seu pes.

El patriota, amb Jannings i Lewis Stone. «Trucs» espectaculars (en Jannings per si sol ja ho és, d'espectacular: la seva còrpora, amb els exuberants aditaments que s'hi enganxa, són tot un treball de maquinària i de guarda-roba), amb alguns passatges emocionants. Està bé, sense ésser res de l'altre món.

La bola blanca, que aquests dies veiem a Barcelona batejada *Un tipo bien*. Els vius elogis del crític francès no estan del tot desplaçats. Val a dir que aquí la donen per a farcir la sessió de *El príncipe Fazil*, i resulta molt millor el farciment que l'indiot, cosa que passa massa sovint.

UN EXTRA

Un projecte que fa riure

Es tracta de què un senyor ha proposat de fer una pel·lícula esportiva a base del «Barça» i l'«Espanol», i d'en Zamora i en Sami. Això, segons l'esmentat senyor, constituiria un èxit rodó, i donaria molt de to a tots els catalans, tant si hi intervenem, com si no hi tenim res a veure.

Aquest senyor ha donat proves d'ésser

un solemne somnia-truites. Aquest senyor es creu que un partit «Barcelona»-«Espanol» portat a la pantalla i amb exhibicions particulars a càrrec de les vedettes dels respectius equips, tindria molta acceptació i donaria el cop. Aquest senyor no ha vist que el cop l'hi donarien a ell els espectadors que tinguessin la desgràcia de caure en un cinema on hi fessin la pel·lícula en qüestió. La gent no s'interessa pel futbol cinematogràfic, i recordem una vegada que en una revista d'aquelles que *lo ven todo y lo saben todo* hi van treure el nas l'equip del «Barça» i el de l'«Espanol», i la gent es va avorrir i es va fer un tip de picar de peus.

El senyor del projecte, sembla com si cap a l'acabament del seu article s'adonés del poc èxit que aconseguiria aquest film, i aleshores parla de barrejar-hi les reines de la bellesa que hom ha escollit darrerament. Ha sorprès que aquest senyor no hagi parlat també de la «Monyos», a fi i efecte de tocar-nos la part sentimental per veure si ens enternim i li dèiem que havia tingut la pensada de l'any, i que es mereixeria un monument.

Creiem que s'imposarà el bon sentit i el criteri recte, i que aquells als quals va dirigida la pensada es faran càrrec de què si l'ajuden sols aconseguiran fer riure, i ho deixaran córrer.

Les aversions preferides de les «estrelles»

Les copiem per considerar-les força interessants per als nostres llegidors:

Florence Vidor. — L'home qui, immediatament després d'ésser presentat, comença una interminable conversa gairebé tota sobre ell mateix, i usualment en veu alta perquè els altres el sentin.

Jack Holt. — Sempre que escolto la ràdio i sento un d'aquests anunciadors amb pretensions de còmic. Treuria l'aparell. M'agraden els programes de ràdio, especialment els musicals, però no l'anunciador que diu alguna cosa que ell es pensa ésser molt graciosa.

Laura La Plante. — Els aficionats a tocar el saxofon que assagen en un districte popular. Foren aquests els que m'obligaren a construir una casa a Beverley Hills. S'haurà de decretar una ordenança declarant delictes el portar un saxofon dintre un pis.

Ramon Novarro. — L'home que ha captat Honolulu, amb la seva ràdio, hi hauria sentit Londres a no ésser perquè plovia a les illes de la Mar del Sud i necessitava una altra làmpara.

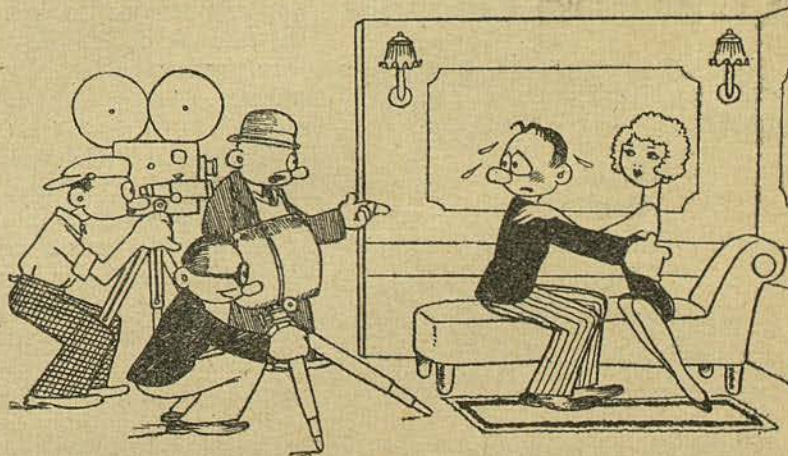
Madge Bellamy. — Llevar-me de matí. Sempre faig un quart tard, perquè no puc saltar del llit tot seguit que toca el despertador. Les «estrelles» cinematogràfiques s'han de llevar cap allà a les sis per estar a punt de començar el treball a les nou.

Dues altres aversions meves són les «carrotes» i el color marró. No tinc res d'aquest color, naturalment, però la meua mare em fa menjar «carrotes» dos cops per setmana.

William Boyd. — L'individu que, seu darrera meu en un cinema i en veu baixa afavoreix el públic amb avenços de l'argument.

Tom Mix. — Ja coneixeu aquests grans capells blancs que jo porto. Bé; doncs no puc suportar una taca en qualsevol d'ells, per petita que sigui. No podeu pensar el que em posa neguitós. Treu tots els altres pensaments del cap cap (!). Es per això que tot sovint porto una dotzena o més de capells durant una sola pel·lícula, i la major part del temps la majoria d'ells són a la tintoreria perquè els rentin (!!!).

MR. SAXOFON

Plim

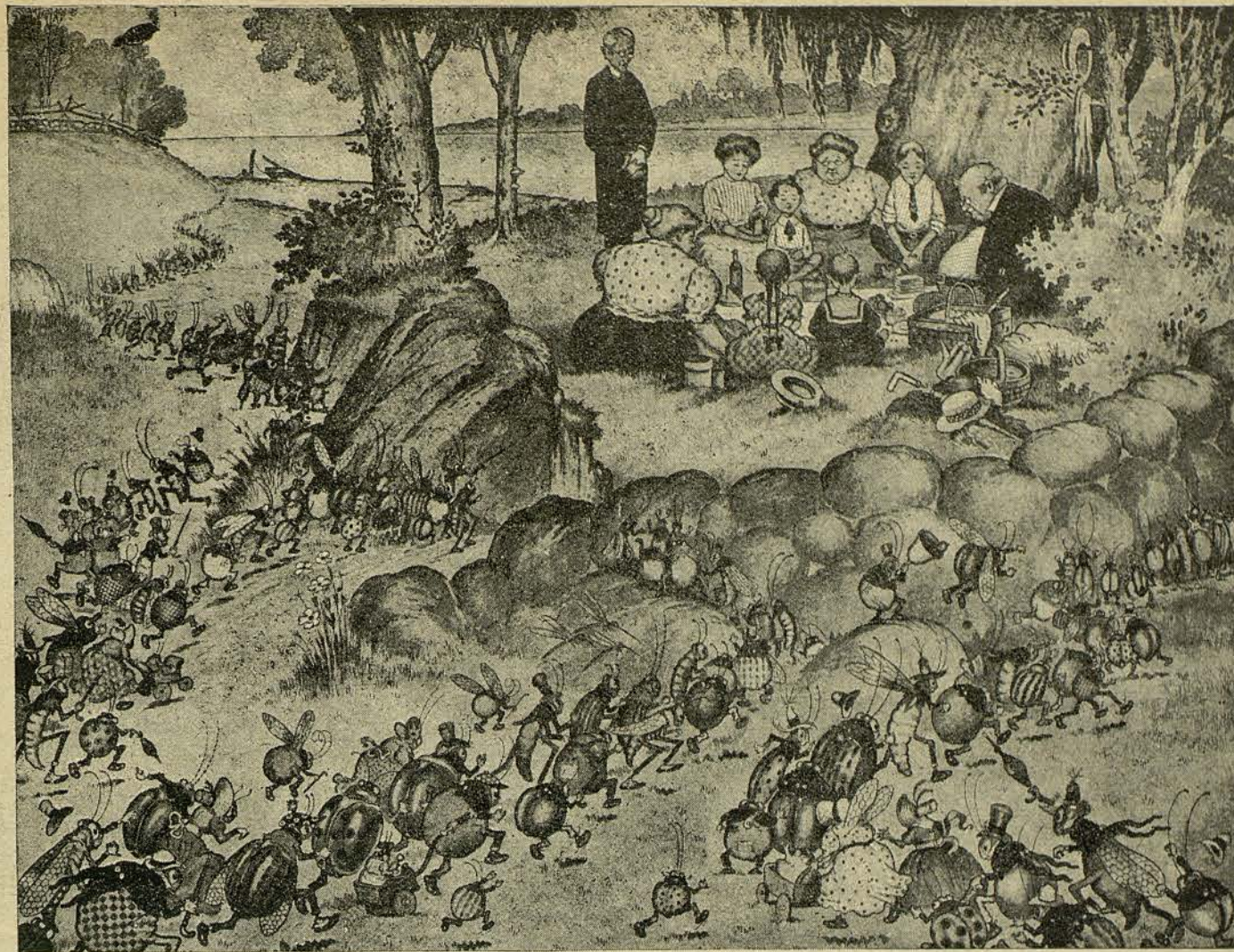
MARTIR DESCONEGUT

El director.—Apa, home! Abraci-la fort. Sembla que tingui por!
L'actor nou.—Es que sóc casat... i la dona pot veure la pel·lícula...

LA PANDILLA COMPLETA

Els petits grans actors que fan les delícies de xics i grans, en un moment de descans durant la filmació d'una pel·lícula.

Els insectes fotogènics disposats a venjar-se del director d'un film documental, en el moment que aquest es disposa a celebrar l'èxit de la pel·lícula.

FOTOGÈNICS!

POSEU-VOS TRANQUILS I FEU-VOS RETRATAR!

Aquesta és una condició indispensable per a prendre part al

II Concurs de Cinòpolis

Feu-vos retratar de cara o de perfil, però únicament el cap, i expressant:

**Pànic,
Alegria,
Preocupació,
Fàstic o
Satisfacció**

LES BASES SON LES SEGUENTS:

Primera. El lector podrà enviar de una a cinc fotografies, representant qualsevol dels estats d'ànim expressats anteriorment.

Segona. Totes les proves deurán ésser fetes en paper bromur mate, procurant que els blancs i els negres quedin ben accentuats. El tamany de les proves ha d'ésser exactament de 6 y 1/2 per 9 centímetres.

Tercera. Cada prova haurà de portar escrit el nom i cognom de l'interessat al dors. Els que no vulguin que al peu del retrat hi surti el seu nom, poden acompanyar-lo d'un pseudònim. En aquests casos, nosaltres acompanyarem la fotografia del pseudònim i ens reservarem el nom.

Quarta. Per a prendre part en aquest concurs, és indispensable acompanyar les proves de l'adjunt butlletí.

Cinquena. El termini d'admissió finirà el dia 15 de maig. Recomanem, però, als lectors que tinguin intenció de concórrer-hi, que no esperin els últims dies a enviar les proves, car el nostre desig és començar com més aviat millor la publicació de les primeres, a fi d'activar el concurs.

PER AQUEST CONCURS NO HI HAURA PREMIS

En llegir això, ja suposem que la majoria de lectors arrufaran el nas i ens recomanaran que ens posem tranquils i ens fem retratar nosaltres.

En aquest concurs no hi haurà premis, però hi haurà quelcom millor.

Preguem als lectors que no s'im-

patientin i segueixin llegint, car aquest concurs és el més interessant de quants s'han celebrat a benefici dels aficionats al cinema.

FINALITAT QUE PERSEGUIM

La finalitat que perseguim no és altra que la de seleccionar uns quants lectors fotogènics, aficionats al cinema, a fi d'impressionar unes quantes escenes humorístiques. Aplegar uns quants *amateurs* que, amb l'ajut dels nostres dibuixants i redactors, s'avinguin a filmar uns quants metres de pel·lícula que aportin quelcom de nou al cinema. La nostra intenció és imitar les historietes sense paraules, convertint-les en pel·lícules sense rètols, curtes però expressives,

grotesques o humorístiques, a fi d'organitzar unes sessions de «Cinema Humorístic Amateur», amenitzades amb un *jazz-band* i unes quantes conferències d'aquelles que desensopeixen un catalèptic.

Per organitzar aquestes sessions, cal de no arribar a un acord amb el «Barcelona Film Club», llogaríem un local capaç i ens ho fariem nosaltres mateixos.

En números successius, però, procurarem tenir al corrent als nostres lectors de tot el que es faci en un sentit o altre.

FOTOGÈNICS I FOTOGÈNICS!

Es indispensable, per a que els nostres propòsits no surtin fallits, que les lectures de CINOPOLIS

no es donin vergonya de prendre part en el concurs. Tots som gent de bé i a serietat no ens guanya ni en Buster Keaton.

II CONCURS DE CINOPOLIS

En
....., que viu al carrer de
....., de
acompanya fotografies.

Firma del concursant,

Als que ho desitgin, les fotografies els hi seran retornades.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Kursaal i Catalunya

LA BATALLA DE LOS SEXOS, per Jean Hersolt, Phyllis Haver, Don Alvarado y otros que sentimos no recordar.

Una vegada a Hollywood hi havia una família composta d'un pare, una mare, un fill de quinze anys i una noia de disset. Eren feliços i vivien, per tant, encantats de la vida. El pare només sortia una vegada a la nit en tota la setmana, la mare esperava el seu *cumpleaños* amb una illusió tota infantil per a poder bufar aquella col·lecció de mistos de vigilant que s'acostumen a enganxar en els pastissos propis d'aquesta diada i amb aquest petit esdeveniment (?) en tenia prou per a viure durant l'any tranquil·la i satisfeta. A més, els fills eren dòcils i bon minyons, i tot i llur edat no pas gaire avançada, ja eren partidaris de la llei seca.

(Es veu que en Griffith, presentant famílies exemplars, no té manies i és dels que li agrada carregar la nota.)

I bé: com que si tota la pel·lícula continués amb aquest ambient els espectadors s'escamarien i en lloc d'anar al

cinema es quedarien a casa, la cosa s'embolica, fa la seva aparició la Phyllis Haver i a partir d'aquest moment queda declarada la *batalla de los sexos*.

Nosaltres ens creïem que la batalla consistiria en un llençament esbogerrat de vaixella entre una sogra i un gendre; però ens equivocàvem de mig a mig. Ja veuran:

La Phyllis Haver, que s'ha enterat que aquell pare de família exemplar (Jean Hersolt) acaba de guanyar un disbarat de mils dòlars, amb la seva picardia endimoniada aconsegueix fer-se'l seu, o dit d'una altra manera més concisa: fa redactar-li xecs a favor d'ella amb la mateixa facilitat que es fan redactar receptes a un metge.

El «pare exemplar» il·lusionat com una criatureta, abandona cada nit la família per anar (així ho diu) a treballar amb els seus socis a la fàbrica. Però, com poden suposar, la fàbrica és un pretext per anar a casa de la Phyllis, la qual, com més dies passen, més se'l passeja i li pren el pèl. Calculin que un dia, tot i llur panxeta de senyor Esteve, té l'atreuiment de dir-li que està «clavat» amb en Napoleó!

Amb tot això va anar passant temps

i un dia tots els diaris varen publicar un anunci molt suggestiu en el qual s'anunciava la inauguració del «Tabarín», un cabaret d'aquells que els cambres cobren les propines amb xecs de cent dòlars gairebé, i que fins els *maitres d'hôtel* són fotogènics.

Com que els dos fills ja havien crescut (la noia ja festejava amb un fill de multimilionari), varen demanar a la seva mare per anar al «Tabarín».

—Em sap greu d'anar-me a divertir a la nit, mentre el vostre pobre papà treballa a la fàbrica com un negre!—els digué la bona senyora amb tota la bona fe.

Però els fills aconseguiren convèncer-la i al cap de poca estona ja estaven instal·lats en un elegantíssim reservat del gran cabaret de moda.

I, horror!, allí precisament comparegué el «pare exemplar» acompanyat de la Phyllis Haver. La primera d'adonar-se'n fou la seva filla, la qual, per tal d'evitar el disgust terrible que allò havia de proporcionar a la seva mare, intentà marxar, tot dient:

—Sortim; no m'agrada aquest ambient!

La mare no en feia cas, però finalment, i davant tanta insistència, es decidí a marxar. I fou en sortir del cabaret que els seus ulls s'adonaren del seu marit dansant grotescament amb una senyoreta tota ella un davassall de desvergonyiment.

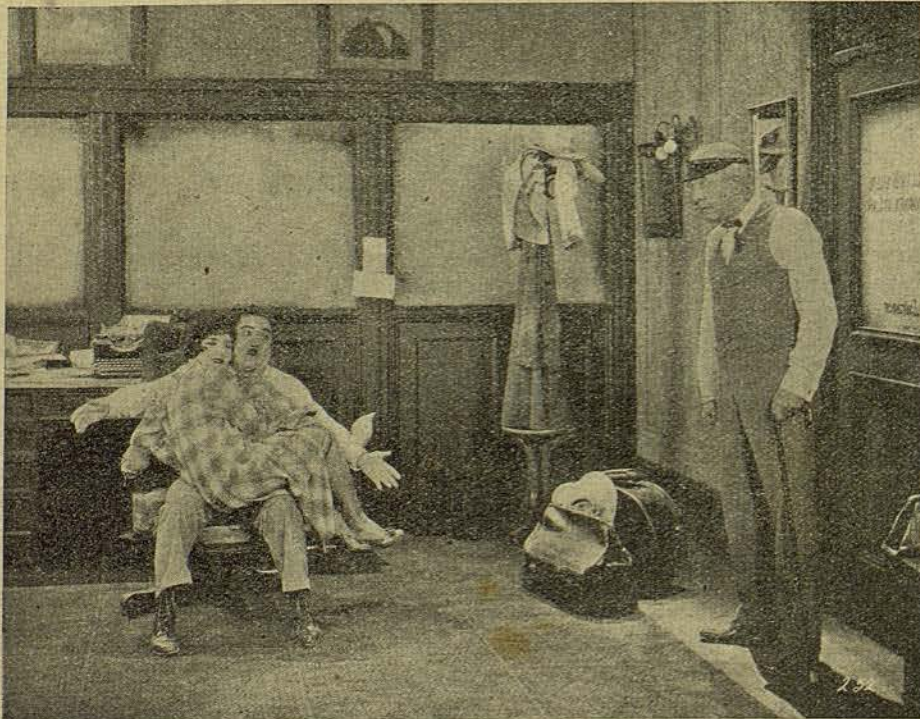
La pobra senyora gairebé es desmaià, i amb l'ajut dels seus fills i del promès de la noia la portaren amb l'auto fins a casa.

Llavors succeeixen un seguit de coses vulgars i insubstancials (la noia que vol matar a aquella temible senyoreta perquè els ha pres el papà de casa, la mare que vol suïcidar-se llençant-se del terrat, etc., etc.), fins que, finalment, l'«ex-pare exemplar» s'adona que la Phyllis, quan no és al seu costat, el tracta de lleig i d'hipopòtam, acaba arrepenint-se com el *Tenorio* i demana a la seva muller que el torni a voler a casa seva.

I es fan un petó mig d'amagat i ves per on el film ja s'ha acabat.

En conjunt, la pel·lícula està ben feta, si bé té moments massa semblants amb *El destino de la carne*.

Va fer molta gràcia a les senyores del «Kursaal» una escena en què n'Hersolt

En Monty Banks amb una mecanògrafa portàtil.

fa gimnàstica sueca vestit amb pijama per tal d'aprimar-se un xic i tenir una semblança més marcada amb Napoleó.

Tots els artistes fan el seu paper divinement, excepte *don Alvarado*, que dona la sensació d'un maniquí de tan encarcerat, en els pocs moments que intervé.

Es notava que els petons havien estat «limats» i algunes escenes sotmeses a les tisores.

LA NIÑA QUIERE UN NOBLE, per Dina Gralla i Alfons Fryland

Es una pel·lícula distreta i amb un argument divertit a tot ésser-ho. Només els direm que es tracta d'una senyoreta bufoníssima que vol casar-se amb un noble que no coneix (almenys així s'ho pensa), i a última hora resulta que ja eren la mar d'amics i ja s'havien fet qui sap els petonets.

Va divertir molt al públic una escena en què l'Alfons Fryland tocava tot entusiasmat la mà de la protagonista, car un del públic va engegar aquest comentari:

—Es veu que li agrada molt tocar la Gralla!

Res: un programa d'aquells com no en corren gaires.

MAC HASSUM RONDA

Fèmina

VIENA... UN PRÍNCIPE... Y EL AMOR, per Liane Haid i Oscar Marion

La màxima és aquesta: «No hay maestro que enseñe ni libro en que se aprenda la ciencia del amor», que unit a: «La vida sin amor no se comprende» i: «El hombre es fuego, la mujer estopa...», etcètera, formen la trilogia de les frases cèlebres que serveixen de base als redactors d'arguments.

El temps és or i convé no malversar-lo miserablement. Perquè els lectors puguin fer-se càrrec del que va passar, ens limitarem a retallar el final de l'argument que varen entregar-nos amablement els acomodadors del «Fèmina».

Suposem que ningú no ens exigirà més explicacions.

«Los imperativos de la conciencia le ordenaban el abandono de los senderos de deslealtad. Exponiéndose aún a perder su carrera, refirió a Jorge la reprochable estratagemia del Gran Duque. Y entonces el Príncipe, desligado del deber de acatar los mandatos de un padre que de tan tortuosos procedimientos se valiera, solicitó y obtuvo de su abuelo, el Emperador, licencia para casarse con la mujer que reinaba en su alma.

»Y acompañado de Karl, palpitante todo su ser de una emoción jamás sentida, el príncipe Jorge fué a pedir al ex comandante Landberg la mano de la mujer humilde, bella y amante, para quien reservaba el destino dos tronos: el fastuoso de un imperio y el más dulce y codiciable de un corazón enamorado.»

* * *

Abans d'aquesta pel·lícula, que acabem de no ressenyar, varen estrenar-ne una d'en Monty Banks titulada *Suerte que tiene uno...*

Es una pel·lícula distreta, sense pretensions, que la gent s'empassa sense esforç i ajuda a passar la vetllada.

X.

París i Rialto

MARIDOS TRONERAS, per Estelle Brodyns

Els casats que s'espavilen i en fan de les seves, ens tenen el cor robat. Nosaltres també de tant en tant inventem una reunió de negocis o un viatge urgent i fem el salt a la família i anem a passar el vespre al teatre, d'amagat de la dora. I si no anem al cinema, és perquè ja tenim prou desgràcia d'haver-hi d'anar cada dilluns.

Repetim, doncs, que les pel·lícules d'aquesta mena ens plauen extraordinàriament, sempre, és clar, que tinguin gràcia i estiguin dirigides i interpretades per uns senyors no mancats de *savoir faire*.

La pel·lícula que van estrenar dilluns al «París» pertany a aquest gremi. Però... (sempre hi ha un «però») la pel·lícula en qüestió està mancada de direcció i d'interpretació competents, té un argu-

ment qui-sap-lo magret, i la presentació és bastant pobra.

Els actors encarregats de fer gràcia, en fan molt poca. Els encarregats de fer el serio i aguantar el tipus, són causa de què els espectadors se sentin tot un formigueix al llombrícol i no els queda més remei que posar-se a riure.

La senyoreta encarregada de fer el paper de protagonista, ens va semblar que no n'havia fet gaires, perquè es bellugava amb qui sap la dificultat i amb molta menys gràcia. De bonica no en tenia pas gran cosa, i menys per fer anar de cap a un marit que tenia una senyora molt bella, però que, per desfigurar-la, li posaven ulleres de conxa. No és pas tampoc que fos lletja. Quedava bé, i prou. Tenia uns genolls dignes d'ésser tinguts en compte i de no ésser despreciats, perquè la gent que fa pa d'aquests rosegons, acaba molt malament.

Aquesta noia surt, en començar-se la pel·lícula, portant una caps de *midinette*. Tot d'un plegat se li fica un mosquit a l'ull i la noia comença a picar l'ullet, cosa que li produeix una respectable quantitat de seguidors que ja han passat les cinquanta primaveres. Aquest reguitzell de *viejos verdes*, acaben els fums davant els arguments d'un senyor més jove, que també és casat. La noia, agrada, es deixa acompanyar en taxi, i quan tots dos arriben a la casa on treballa ella, hi troben la dona d'ell, amb els cunyats i el sogre. Passen tres o quatre coses d'una gràcia molt relativa, i a l'últim el casadet s'ho enginya de manera que pot anar a sopar al restaurant amb la *midinette*.

Però el mateix restaurant és el que escolleixen el sogre i família per anar a refer energies, i el pobre casadet i la seva conquesta es passen el vespre a sota la taula on «jalen» els parents.

Liane Haid i Oscar Marion en l'escena dels «caballitos» de la pel·lícula *Viena... un príncipe... el amor y artículos de fantasia*, estrenada la setmana passada al «Fèmina».

Resulta que l'amo d'aquest restaurant és el promès de la fulana en qüestió, la qual es deixa acompanyar per senyors casats únicament i exclusiva a fi i efecte de poder-los portar a sopar a casa el seu promès, única manera de què aquest tingui clients, faci pessetes i es pugui casar.

Entre aquests senyors que hem esmentat i un altre que fa de dolent i porta *perilla*, armen tota una comèdia d'embolic, amb sessions d'hipnotisme a càrrec del sogre, i amb fantasiosos viatges en dirigible. Entre altres coses, els marits fan *moros* i assalten la caixa de cabals per pagar tres pessetes amb deu cèntims que han perdut jugant als daus al bar.

Com és de suposar, la comèdia s'acaba bé, amb reconciliacions matrimonials i amb el casament de la *midinette* i l'amo del restaurant. És el típic acabament de totes aquestes comèdies.

Aquesta producció, de la qual ja n'hem fet els elogis al començament, va tenir la virtut de provocar entre els espectadors tota una colla de badalls que eren una delícia. Les primeres escenes d'aquest film ens arribaren a fer creure que ens trobàvem davant un film americà. Després, en sortir, ens hauríem jugat el *gemelo* de darrera el coll de la camisa que aquesta producció era francesa. Ens equivocàrem. És anglesa, encara que no de la «B. I. P.», que és aquella casa que ho fan tan bé.

* * *

El barco rojo, per Mr. Wallace Reid, és un drama *cursei* i sentimental, fet a base d'un pescador, la seva dona (*noble y fiel como la primera*), un noi seu, una noia que de seguida es veu que acabarà casant-se amb el noi que diem, un vaixell de mala mort, un mar, un temporal i un galan amb bigoti de dolent óe pel·lícula.

L'assumpte és tronadet, força tronadet. Les pel·lícules de mar sempre han fet bonic i han interessat a la gent.

Aquesta vegada s'ha de rectificar. La pel·lícula que comentem no va agradar a ningú més que a una senyora que hi havia al nostre darrera, que de tant en tant sanglotava i amb la punta del mocador s'eixugava una llagrimeta. De la interpretació, farem santament de no parlar-ne.

* * *

La de riure era bastant jòia, i la revista es veu que l'havia subvencionada una senyoreta que hi sortia retratada de mil maneres diferents i en tota mena d'esports.

L'orquestrina del «Paris» es veu que es va contagiar la mandra general i no

Aquest número ha passat
per la Censura

arribaven a distreure per res del món. I fins aquell altaveu tan divertit estava enrogallat.

Res, un èxit complet.

CECIL B. DE L'HORT

A la María Corda

Oh, dama rubia y tierna,
mi delicia, mi amor, mi dulce arrobó!
Omne vivens ab ovo,
según dice la frase sempiterna;
y ya te evoque en mi hogar, ya en la ta-

[berna,

ya en lo más alto de la Torre Eiffel,
igual que los bombones de plátano y de
prodúceme tu imagen placer loco [coco,
y conviértese mi corazón en un pastel.

Véate en el aburguesado «Excelsior»

o del «Iris» en el cubil dislate,
por ti mi pecho, desatado, late,
porque eres el compendio de mi amor,
poema de belleza y de dulzor.

Mochales por ti estoy, dama querida.

Te veo, y en seguida

de la carne que tienes

te veo revenida,

y entonces tal me admiro

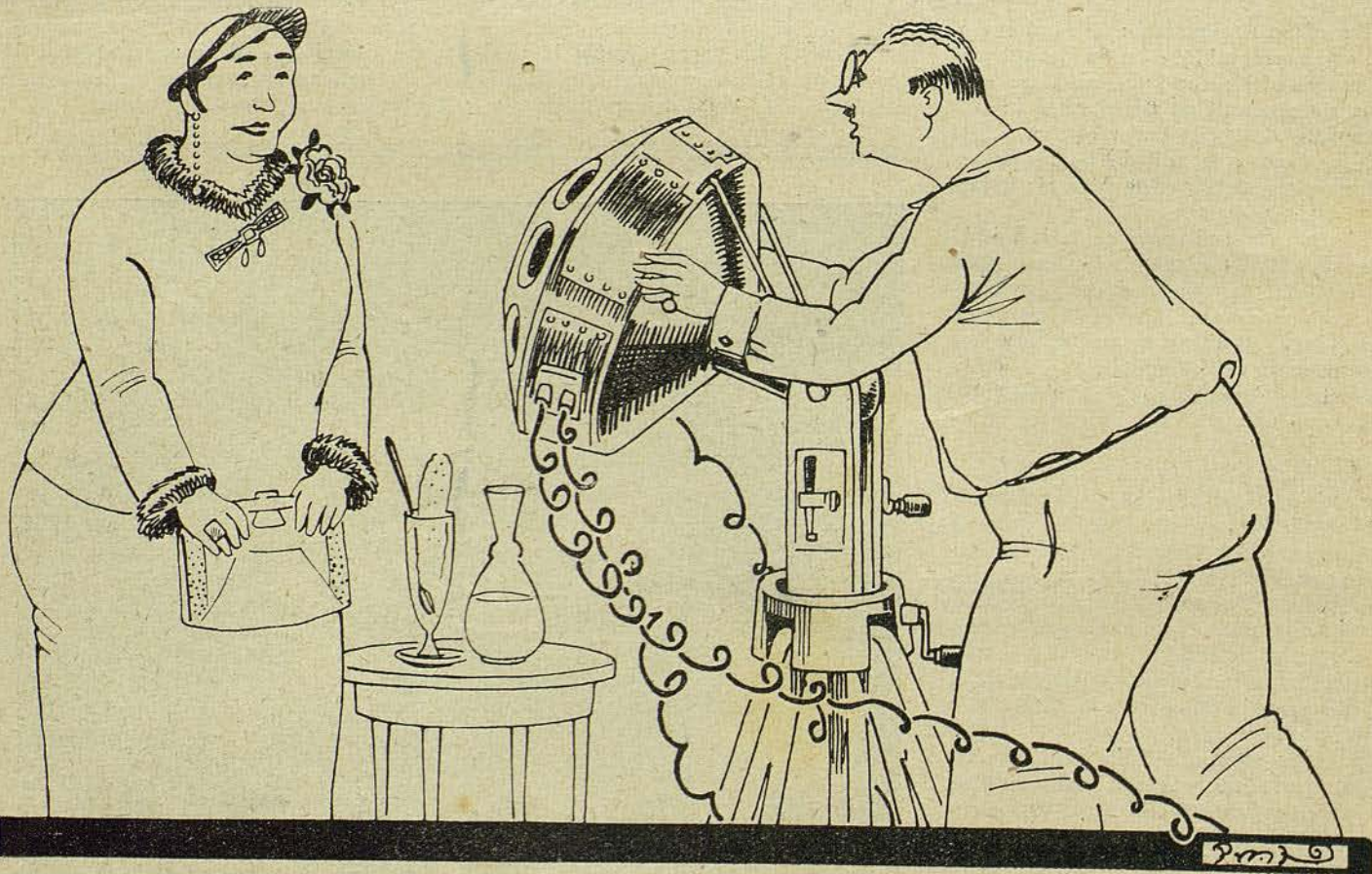
de mi amor a tus prendas y a tus bienes,

que suelo preguntar, mientras suspiro,

si será mejor pegarme un tiro

o dejarme aplastar por nueve trenes.

EL TRINXERAIRE POETA

ELS DOBLES PARLANTS

- I ara, senyoreta, faci uns crits ben esgarrifosos per compte de la protagonista, que sofreix horriblement.
- I on és la protagonista?
- Ha anat a cal dentista a fer-se arrencar un queixal.

Max Reinardt, el famós empresari europeu que devia dirigir la pel·lícula *La muchacha milagrosa*, en arribar a Hollywood es va trobar amb què en Sidney Franklin ja havia estat nomenat director i que a ell li havien confiat el càrrec de supervisor, que ve a ésser el de traïmoista en bones paraules.

La Lilian Gish, que és l'actriu encarregada d'interpretar el «rol» de la protagonista, diu que cada dia li gasta brometes i en Reinhardt està que treu foc pels queixals.

Els americans les gasten així i acostumen a gastar aquestes facècies a tots els europeus que hi van.

El jove milionari fill de Carl Laemmle, propietari de la «Universal», ha pujat ràpidament en la carrera cinesca.

Després d'actuar, ajudar al seu pare i supervisar, acaba d'anunciar-se productor associat de l'autor dels seus dies.

No hi ha com tenir el pare potentat.

La senyora X, el drama que va fer cèlebre a la Pauline Frederick, tornarà a ésser portat a la pantalla.

Aquesta vegada, l'heroïna serà la Ruth Chatterton, actriu americana de teatre, que posseeix unes condicions de tràgica que fan escruixir i una veu que és un rossinyol.

Els que són simplement fotogènics, poden començar a plegar el ram.

La propaganda de la «Cinæ» no pot ésser més suggestiva. Vegi's si no aquest anunci del «Tivoli», que publicava *El Diario de Barcelona*:

«Compañía italiana de grandes espectáculos INES LIDELBA. Hoy domingo, tarde a las 4'45 y coche a las 10.»

Coche i tot!

El dia que ens hi portin als cinemes, serem feliços del tot.

«La batalla de los sexos»: èxit!

«El príncipe Fazil»: èxit!

«Viena... un Príncipe y el amor»: èxit!

Si això segueix així, en algun cinema aviat es veuran obligats a fer-hi putxinellis.

Una nota oficiosa:

«Per a les dones. — Les damiselles, el públic femení que no té la pantalla com aparador per a veure toaletes i

capells ultrachic, tindran un film dedicat a elles.

«Un assumpte dolorosament universal ha estat portat al cinema. Sota el títol de «Gavilanes» (es necessita una ballarina) s'ofereix a les dones el mirall dels somnis folls fracassats, les il·lusions marcides, en el final dels quals, en el més aspre de la lluita, l'amor inesperat redimeix.»

Déu-n'hi-doret!

A Madrid s'està projectant la gran producció *Beau Sabreur*, de la qual en tenim les millors referències.

Suposem que aquesta vegada els empresaris no ens faran passar amb raons i que aviat la podrem veure en els principals cinemes barcelonins.

Una pel·lícula amb cara i ulls ens la mereixem de sobres aquesta temporada!

A Londres al «Piccadilly Theatre» diu que varen estrenar una pel·lícula «par-

lada» titulada *El Arca de Noè*, en la qual durant la desfilada d'animals es sentien tota mena de grinyols.

Si d'aquí uns quants anys aquesta pel·lícula es projecta a Gratallops, l'èxit serà definitiu i els pagesos s'aficionaran al cinema «grinyolat» en quatre dies.

De l'*Estampa* de la setmana passada i en un vers dedicat a la Dolors del Río, copiem aquest tros:

Del Río... Mas, ¿de cuál eres?
¿Del Sena, quizás del Volga?
Dolores sí. Y también Olga,
y Mimi, y otras mujeres.

Ens consta que la Dolors del Río encara no ha enviat cap carteta a la Redacció d'*Estampa*.

És curiós, veritat?

Heus aquí els qualificatius que han estat dedicats a *Greta Garbo* pels plomífers cinematogràfics:

Vampiresa máxima.

Mujer fatal.

Diabla sibirita.

Serpiente venenosa.

Fria y traicionera.

Inconmovible instrumento de ruina y desolación.

I pensar que això mateix ho deien, uns quants anys enrera, a la senyora Mae Murray!...

Al «Kursaal», quan proven les pel·lícules, hi ha l'encarregat d'aquest cinema amb uns ulls oberts com unes taronges per tal que no li passi cap escena per alt i quan s'adona que un petó és massa quilomètric es posa a cridar al maquinista fent botzina amb les mans:

—S'ha de llimar!

I el maquinista, amb un cop d'estissors, estalvia als espectadors tota aquella col·lecció d'exclamacions que es produeixen al cinema quan el petó és dels que en diuen amb «rosca».

Regna molta inquietud en els cercles cinematogràfics alemanys, perquè els anglesos, com els americans i francesos, buiden les seves galeries i estudis, d'artistes i de directors.

I cap a Elstree, l'Hollywood anglès, han marxat a fer companyia als Dupont, Henrik George, Karl Freund, Gaalen i altres, en Lupu Pick, en Georges Jacobi, la Lya de Putti en Paul Czinner.

I encara hi ha per aquí qui critica

Els dos herois de *La pandilla*

Lon Chaney, Joan Crawford i Norman Kerry en *El desconegut*

(De la revista *Films*)

el cinema alemany? No opinen pas així els empresaris que tenen dòlars o lliures per gastar i contractar...

Diuen que el casament de la Bebé Daniels i en Ben Lyon ja gairebé és un fet.

Mentre la Bebé Daniels, seguint el seu costum, després de fer córrer la nova per Hollywood, no la desmenteixi en veure-la publicada en lletres de motllo, rai!

A l'Alice White, aquella guapa morena que sols fa papers de «flapper», li ha rescindit el contracte la «First», perquè s'havia tenyit els cabells de ros.

I menys mal que no ha tingut de pagar danys i perjudicis, degut a la intervenció d'un bon advocat!

La Federació Americana de Músics, ha declarat, després de la seva darrera reunió, que més d'onze mil músics han perdut la col·locació des de l'aparició dels «films sonoros».

Per ara, això del cinema parlat sols porta perjudicis a tots, beneficiant a molt pocs...

En Titta Rufo ha caigut també en la temptació de treballar al cinema... però al cinema parlat.

I li han garantit un sou anual de 350.000 dòlars, si signa un contracte amb una important empresa de Los Angeles.

Qualsevol segueix treballant al «Metropolitan Opera», de Nova York!

Per una part, gràcies al cinema parlat i per altra a la fonda crisi que regna a Hollywood, seguint l'emigració que

s'ha iniciat, la Corinne Griffith passa a treballar a Elstree i l'Adolf Menjou a Nova Baselberg.

Sospitem que pel veterà actor, la «U. F. A.» no se'n donarà per enterada de la seva arribada...

A Amèrica els agents artístics estan de males. Vistes les comissions fantàstiques que exigien als seus patrocinats, el govern els ha dit que ja n'hi havia prou i que el que vulgui guanyar-se la vida ho faci honradament i sense explotar a ningú.

Anita Page, Lupe Vèlez i Sue Carol, qu'és tres víctimes d'aquests escanyapobres, han celebrat la notícia amb un pollastre a la cocotte i una ampolla de xampany.

Anny Ondra, que tan clamorós èxit va obtenir a *Suzy Saxofon*, ha tingut un altre triomf amb l'estrena d'*Anny, de Montparnasse*, amb la col·laboració d'André Roanne, el que feia amb Carmen Boni; *Cuidado con el teléfono!* i en J. Falkenstein, el Fatty teutó.

La veurem aviat? Ho dubtem.

CINOPOLIS va estar a punt l'altre dia de produir una desgràcia. A les deu del matí, davant la casa dels telèfons pasava un senyor llegint la nostra revista i de tant que li agradava no es va donar compte que venia el tramvia i que amb una mica més l'aixafa.

Recomanem als nostres llegidors que s'hi engresquin força, però que si pot

ésser el llegeixin al menjador de casa, que és el lloc on perillen menys de prendre mal per culpa d'un tramvia.

La Mary Pickford ha de pagar a l'Estat cent mil dòlars, i en Douglas Fairbanks un milió, norante mil, dos cents setanta tres. Aquests capitalets són d'impostos que han deixat de pagar en un pilot d'anys.

Ditxosos d'ells. Perquè han de pagar? No. Només que si això són els impostos, com deu ésser el capital!

Les actrius de cinema no guanyen per multes. Les darreres notícies arribades són que Olga Blancanova va pagar deu dòlars perquè corria massa quan el viatge de nuvis amb Nicholas Soussanin; i Lina Basquette també va pagar-ne deu més perquè anava a 75 per hora.

El més curiós és el que va passar a la Mary Prevost.

La xicota es veu que estrenava un «Lincoln» i va voler provar si era veritat que feia els cent vint, tal com li havien assegurat. Els policies es veu que no estaven de romansos i la van empaïtar.

La Mary Prevost en lloc de deturar-se va enfonsar l'accelerador fins baix... fins que va topar amb un arbre.

Conseqüències: uns quants dies d'hospital i no es va escapar de la multa.

Ramon Navarro diu que va aprendre d'estalviar mistos durant la seva estada a les mars del Sur. El procediment ràpid i sense competència possible, con-

De la fàbrica directament al consumidor

Sense intermediaris, venem tota la nostra producció consistent en variats assortits de panyeria

NOTA DE PREUS DE LA PRESENT TEMPORADA

- «Cortes» de trajo estam garantit, desde 35 pessetes
- «Cortes» de trajo CHESTER novetat, desde 75 pessetes
- «Cortes» de trajo FRESCS novetat, desde 40 pessetes
- «Cortes» de pantalons de fantasia, desde 12 pessetes

DISPOSEM D'UN EXCEL·LENT TALLADOR DE PRIMER ORDRE PER TOTS ELS QUE DESITGIN SASTRE

LA TEXTIL CATALANA

PLAÇA DE L'ANGEL, N.º 1 I VIA LAIETANA, N.º 25

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
 El más indicado para reparar su calzado

sisteix a fregar dos bastonets ben secs fins que produeixen xispes.

En Novarro quan va tornar al club dels seus amics els va comunicar tan *fausta nueva*, i va voler fer una prova. Naturalment, els bastonets no feien xispa ni per casualitat, i en Novarro, després de mil provatures, ho va deixar córrer i va fer servir llumins que diu que es varen encendre de seguida.

Es de suposar que no serien dels de la nostra arrendatària.

Lon Chaney ens ha escrit encarregant-nos que assabentem a tots els que ara, amb motiu de l'Exposició, volen fer alguna passejada per mar, que la millor manera d'aprendre d'anar amb barca és passar-se cinc o sis hores dalt d'un elefant que camini unā mica de pressa.

El que se'n surt d'una prova així i no es mareja, ja pot anar tota la vida en barca sense perill de marejar-se.

En Chaney va tenir ocasió de provar aquest experiment i diu que en va quedar encantat. Ara, que a l'hora de les fregues no va guanyar per sal i vinagre.

El nostre estimat col·laborador senyor Trinxeraire Poeta, ens va comparèixer, dies passats, a la Redacció, amb posat trasbalsat i cara de supervivent d'una sessió de pel·lícules «Diamante Azul». Després de retornar-lo donant-li aigua-naf i fent-li olorar un duro, ens va explicar el què de la cosa.

A la cuenta, a l'«Excelsior», amb l'estrena de *Por una rubia*, d'en John Gilbert, hi va haver desgràcies.

La policia busca activament al que va llençar un rengle de butaques al cap del pianista i al que va disparar els dos trets a la cabina de l'operador.

I ja que parlem del «Rialto».

No seria possible recollir firmes entre els habituals a aquest cinema perquè l'empresa retirés dels anuncis el qualificatiu aquell de: «¿El cine de usted, señorita?»

Es tan ridículament *cursi*...

Fa uns mesos va presentar-se en prova privada al «Kursaal» una «super-hiperproducció-excelsa-non plus ultra», que no va fer el pes al company «Arc Voltaic», del *Noticiero*, qui, amb l'honradesa crítica que el caracteritza, va dir en termes clars i castellans que es tractava d'una llauna hiperbòlicament neula.

Això ens sembla molt bé. El crític que

exposa la seva opinió sense passar-la pel sedaç de les conveniències de l'empresa periodística a la qual pertany, mereix tots els nostres respectes.

El que ja no ens sembla tan bé, és que ara, en estrenar-la, autoritzi la publicació d'una «gasetilla crítica» referent a l'esmentada pel·lícula, en la qual se la qualifica de *maravilla técnica, producción cumbre*, etc., etc.

Somos o no somos, señor Voltaic!

En un article de la directora de *La Dona Catalana* (revista de modes i de la llar) se'ns deia que el cinema és una immoralitat i que «tota dona catalana amant de la tradició moral de la nostra raça» deuria abstenir-se de freqüentar aquestes sales perniciosos.

La qual cosa no obsta perquè *La Dona Catalana*, amb vistes als anuncis, publiqui mensualment una «Pàgina Cinematogràfica».

«*La Dona è mobile...*»

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Kelly. — Un dels dos capets fa l'efecte que és afaita. I no ho diem perquè no porti barba. Ho diem perquè ens balla pel cap que l'hem vist en una altra revista. El de la Dolors del Río, segurament és original. Tan original, que ni tan sols s'assembla amb la Dolors del Río.

S. M. — Els publicarem. Amb vostè ja som antics amics.

F. S. P. — Aquell retrat de l'Harold

En el número pròxim

Maria Casajoana

Versos de
Magnessie Bishop

fet de puntets de tinta *xina* demostra les excel·lents disposicions de vostè per dedicar-se a domador de puces. Nosaltres preferim quatre ratlles amb gràcia que dos milions de puntets. Hi ha gustos per a tot.

I. P. — Uns aniran... i altres aniran al cove. Els que aniran al cove són els que no poden anar.

Pere R. — Els seus dibuixos per un professional són poc i per un «amateur» estan bé. Si desitja veure'ls publicats, n'aprofitarem uns quants.

M. V. — Vostè quan hagi après de confeccionar un article, serà un bon humorista, car no li manquen condicions. Li manca l'ofici, que únicament s'aprèn amb la pràctica. Procuri corregir-se vostè mateix i tot anirà com una seda.

Star. — Star! Pim, pam, pum! Deixi'ns *star* tranquils, que el nostre mal no vol soroll.

Nanette. — Deliciosa i fotogènica damisella: llegeixi les bases del Segon Concurs de CINOPOLIS, que publiquem en aquest mateix número, i vegi que ja s'ha presentat l'oportunitat que tant desitjava. Envii'ns els cinc retratets i endavant.

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

En Monty Banks en una escena de la pel·lícula *Suerte que tiene uno!*... ajudant a la seva companya a desxifrar la solució del concurs de «Els artistes mig impressionats». El volum que la senyoreta té a la mà, no és altre que la col·lecció de CINOPOLIS relligada en pasta.

- Tant que hi anava, i aquesta temporada he acabat per deixar-ho córrer.
 —Que ha perdut l'afició al cinema, doncs?
 —No. Es que espero ésser a l'estiu, que, a Vilatronada, veuré bones pel·lícules d'anys enrera.

Llegiu en l'interior d'aquest número les bases del
II Concurs de CINÒPOLIS

Interessa a tots els fotogènics